

Sygn. akt VI Ka 172/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Tomasz Skowron

Protokolant: Małgorzata Pindral

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w J.R. R.

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2020r.

sprawy R. K. ur. (...) w K., s. J., M. z domu R.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 13 stycznia 2020 r. sygn. akt II K 1030/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. K.;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. U. S. kwotę 516,60 złotych w tym 96,60 złotych podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 172/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
CZEŚĆ WSTĘPNA			

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 13 stycznia 2020 r., sygn. akt II K 1030/18	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca oskarżonego	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
-----	-----	-----	-----
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
-----	-----	-----	-----
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	1. Naruszenie przepisów postępowania karnego, w szczególności naczelnych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

zasad
procesowych
mające wpływ
na treść
zaskarżonego
wyroku w
postaci:

1) art. 2 § 2
k.p.k. w zw. z
art. 7 k.p.k. i
art. 410 k.p.k.
oraz art. 424 §
1 pkt 1 k.p.k.
przejawiające się
w błędnym
przyjęciu przez
Sąd, że:

a) sprawstwo
oskarżonego w
zakresie
zarzucanych mu
czynów wynika
z dowodów w
postaci zeznań
pokrzywdzonych
K. P. (1), M.
R. (1) i A.
S. (1) oraz z
przedstawionych
przez
pokrzywdzone
wydruków
„korespondencji
internetowej i
sms” – w
sytuacji, gdy:

- żadna z
pokrzywdzonych
nie przedstawiła
Sądowi
„wydruku z
korespondencji
internetowej” z
oskarżonym, a
jedynie
wiadomości
SMS,

wymienione z
rzekomym „D.”;

- poza
pokrzywdzoną
K. P.
pokrzywdzone
nie rozpoznały
„D.” w osobie
oskarżonego;

- ocena zeznań
pokrzywdzonych
przeprowadzona
została z
pominięciem
rzeczywistych
motywów i
sposobu
postępowania
pokrzywdzonych,
które poprzez
wręczenie
łapówek,
sięgających
kilkudziesięciu
tysięcy złotych,
zamierzały
załatwić sprawy
urzędowe;

b) braku
możliwości
przesłuchania w
charakterze
świadków K.
R. oraz T.
R., którzy
potwierdziliby
wersję zdarzenia
przedstawioną
przez
oskarżonego
powoduje, że
wyjaśnieniom
oskarżonego nie
sposób przyznać
waloru
wiarygodności –
w sytuacji, gdy

podstawą pominięcia przez Sąd dowodów o przesłuchanie w/w osób był brak możliwości przeprowadzenia tych dowodów, przez co zastosowanie w stosunku do tych okoliczności winien znaleźć art. 5 § 2 k.p.k.

2) art. 366 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., polegającą na uchybieniu przez Sąd I instancji obowiązkowi zbadania i wyjaśnienia wszelkich istotnych okoliczności sprawy, przejawiające się w:

a) oddaleniu przez Sąd wniosku dowodowego o zwrócenie się do portalu B. z prośbą o wskazanie, czy w okresie od lipca 2017r. do stycznia 2018 r, prowadzona była jakakolwiek ewidencja nr identyfikacyjnych

(ID) aktywnych użytkowników portalu, a jeśli tak, to o wskazanie nr identyfikacyjnych przypisanych do konta/kont użytkowanych rzekomo we wskazanym okresie przez oskarżonego – na okoliczność określenia miejsca, z którego osoba o pseudonimie „D.” faktycznie komunikowała się z pokrzywdzonymi M. R. oraz A. S. za pośrednictwem tego portalu – w sytuacji przyjęcia przez Sąd, że oskarżony R. K. uczynił sobie stałe źródło dochodu z oszukiwania kobiet poprzez portal B., na którym miał założyć profil o nazwie D. (pkt 1 części 1 uzasadnienia wyroku) ;

b) nieuznaniu zeznań świadka M. P. za mające znaczenie dla prawidłowych ustaleń faktycznych w

sprawie w
zakresie, w
jakim świadek
wskazywał na
brak możliwości
użytkownika nr
tel. + (...) przez
kogoś innego,
niż ten świadek
– w sytuacji
przyjęcia przez
Sąd I instancji,
że numerem tym
miał posługiwać
się oskarżony
w kontaktach
z pokrzywdzoną
M. R. (1) mimo
że od lutego 2017
r. na podstawie
przepisów
ustawy z dnia
10 czerwca 2016
r. o działaniach
antyterrorystycznych
zaistniał
obowiązek
uprzedniego
zarejestrowania
kart SIM w
celu korzystania
z nich przez
konkretnego
użytkownika;

c) zaniechaniu
wyjaśnienia
przez Sąd I
instancji u
operatora sieci
P., w jaki
sposób numer
tel. + (...), za
pomocą którego
oskarżony
komunikować
się miał z
pokrzywdzoną
A. S. (1), mógł
pozostawać

aktywny po
1.02.2017 r.
na podstawie
przepisów
ustawy z dnia
10 czerwca 2016
r. o działaniach
antyterrorystycznych
zaistniał
obowiązek
uprzedniego
zarejestrowania
kart SIM w
celu korzystania
z nich przez
konkretnego
użytkownika
pod rygorem
zaprzestania
świadczenia
usług przez
dostawcę sieci;

d) zaniechaniu
wzięcia pod
uwagę przez Sąd
I instancji co
najmniej przy
wymiarze kary
oskarżonemu
pobudek
działania
pokrzywdzonych
oraz faktu, że
poprzez
przekazywanie
pieniędzy „D.”
dążyły one w
istocie do
uzyskania
korzystnych dla
siebie
rozstrzygnięć
organów
państwowych,
czym wypełniły
znamiona
przestępstwa z
art. 229 § 1
k.k. w sytuacji,

gdy stosownie do treści art. 53 § 2 k.k. wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności (...) zachowanie się pokrzywdzonego;

3) art. 410 w zw. z art. 424 § 2 k.p.k. przejawiające się w nieodniesieniu się przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do wniosku obrońcy oskarżonego o przyznanie wynagrodzenia w wysokości 150% stawki przewidzianej w § 17 ust. 2 pkt 3 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w sytuacji złożenia takiego wniosku

	<p>przez obrońcę oskarżonego do protokołu rozprawy z dnia 13 stycznia 2020 r. oraz przedstawieniu okoliczności przemawiających za uwzględnieniem tego wniosku.</p>		
<p>2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony R. K.:</p> <p>1) uczynił sobie stałe źródło dochodu z oszukiwania kobiet poprzez portal B., na którym miał założyć profil o nazwie D. (pkt 1 części 1. uzasadnienia wyroku);</p> <p>2) w ramach prowadzonego profilu posługiwał się wizerunkiem innej osoby (pkt 1 części 1. uzasadnienia wyroku) w sytuacji, gdy:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

a) w sprawie nie zostały przeprowadzone dowody potwierdzające podjęcie takich działań przez oskarżonego, w szczególności nie zabezpieczono komputera, za pośrednictwem którego oskarżony miał się porozumiewać z pokrzywdzonymi ani nie przedstawiono dowodu w postaci wydruku takich rozmów;

b) okoliczności te nie wynikają z zebranego w sprawie materiału dowodowego czy to w postaci zeznań pokrzywdzonych K. P., M. R. i A. S., które wskazały jedynie, że komunikowały się tam z osobą o imieniu D., a pokrzywdzona M. R. zaprzeczyła wprost, aby osobą tą był oskarżony;

3) dopuścił się popełnienia przestępstwa

wspólnie i w porozumieniu z B. P. i J. P., którzy odbierając pieniądze dla oskarżonego oraz wybierając je dla niego z konta bankowego, na które były one przelewane, nie mieli świadomości jego przestępczej działalności oraz pochodzenia tych pieniędzy – w sytuacji, gdy prawidłowa ocena zeznań świadka B. P. nakazuje przyjąć, że świadek ten nie miał możliwości powzięcia wiedzy o pochodzeniu środków pieniężnych, odbieranych przez świadka na rzecz oskarżonego;

4) dopuścił się popełnia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. poprzez doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia przez nie swoim mieniem w ten sposób, że

działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pośrednictwem portalu B. oraz rozmów telefonicznych i SMS wprowadził pokrzywdzone w błąd, podając się za funkcjonariusza państwowego o imieniu D. i oferując pomoc w różnych aspektach życia pokrzywdzonych, na poczet czego pobierał od pokrzywdzonych środki pieniężne w formie przelewów bankowych oraz przekazów pocztowych o w sytuacji, gdy prawidłowo dokonana ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwalała na przyjęcie sprawstwa oskarżonego w popełnieniu zarzucanego mu przestępstwa.

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Ad 1. i 2.</p> <p>W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, iż Sąd Odwoławczy w pełni aprobuje ustalenia Sądu I instancji prowadzące do przyjęcia, iż R. K. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów.</p> <p>Ustalenia te zostały poczynione w oparciu o zeznania pokrzywdzonych, poparte wydrukami wiadomości SMS wymienianych z oskarżonym i potwierdzeniami dokonania pocztowych przekazów pieniężnych i przelewów bankowych na nazwisko oskarżonego lub jego konkubiny J. P. i jej syna B. P.. Wobec treści powyższych</p>	

ustaleń nie było konieczne przedstawianie „korespondencji internetowej” z portalu B., ponieważ ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż znajomości R. K. z pokrzywdzonymi były jedynie inicjowane za pośrednictwem tego portalu, później zaś prowadzili oni rozmowy telefoniczne i wymieniali wiadomości SMS, co zostało należycie udokumentowane. Jak słusznie stwierdził Sąd Rejonowy oddalając wniosek dowodowy obrońcy w tym zakresie, nieprzydatnym dla rozstrzygnięcia w badanej sprawie byłoby zwrócenie się do portalu B. o ewidencję aktywnych numerów ID – o ile takowa była prowadzona – ponieważ z dowodu takiego

nie wynika, kto rzeczywiście był użytkownikiem komputera o danym numerze ID, a ponadto jak już wspomniano, oskarżony kontynuował znajomość z pokrzywdzonymi poprzez rozmowy telefoniczne i wiadomości SMS, zaś z K. P. (1) – także przez kontakt bezpośredni.

Skoro oskarżony na profilu w portalu B. posługiwał się pseudonimem D. i wizerunkiem innej osoby, to oczywistym jest, iż nie został rozpoznany przez pokrzywdzone, które przed zgłoszeniem sprawy do organów ścigania nie spotkały się z R. K. i go nie widziały. Jedyne K. P. (1) wymogła na oskarżonym spotkanie i rozpoznała jako osobę, z którym kontaktowała się za pośrednictwem

portalu B. i wiadomości SMS, wskazując na jego cechy charakterystyczne w postaci blizn i tatuaży. O tym jednak, iż oskarżony nie został bezpodstawnie obciążony zarzutami w sposób niezbity świadczy fakt, iż partnerka oskarżonego oraz jej syn w swoich zeznaniach przyznali, iż R. K. otrzymywał przekazy pieniężne od pokrzywdzonych. Co więcej, chociaż kontaktując się z pokrzywdzonymi oskarżony posługiwał się imieniem D., to prosząc je o przesłanie przekazów pieniężnych, prosił o wpisanie jako odbiorcy przekazu swoje prawdziwe dane osobowe. W świetle tych okoliczności trudno zaprzeczyć, iż został on prawidłowo zidentyfikowany jako osoba korespondująca

z
pokrzywdzonymi,
bez konieczności
zabezpieczenia
komputera czy
rozmów
prowadzonych
na portalu B..
Przeprowadzenie
tych dowodów,
wbrew
stanowisku
obrońcy, nie
było przydatne
dla ustalenia
istotnych
okoliczności w
badanej sprawie.

Zaznaczyć
należy, iż
oskarżony w
swoich
wyjaśnieniach
nie zaprzeczał, iż
kontaktował się
z
pokrzywdzonymi.
Twierdził on
jednak, iż
przesyłane przez
nie pieniądze
przekazywał T.
R., u którego
się ukrywał.
Twierdził
ponadto, iż do
komputera,
którym się w
tamtych czasie
posługiwał do
logowania na
portal B. mieli
dostęp także T.
R. i K. R..
Wobec braku
możliwości
przesłuchania
tych mężczyzn,
Sąd Rejonowy

pominał ten dowód, co jednak nie rzutuje na ocenę prawidłowości rozstrzygnięcia w badanej sprawie. Brak możliwości przesłuchania T. R. i K. R. w charakterze świadków nie skutkowało powstaniem niedających się usunąć wątpliwości, bowiem z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż takich wątpliwości Sąd nie powziął, a tym samym nie doszło do naruszenia art. 5 § 2 k.k. ani art. 366 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k.

W tym zakresie Sąd Rejonowy słusznie odmówił wyjaśnieniom oskarżonego waloru wiarygodności uznając, iż były one niespójne i nielogiczne, uznając je za realizację obranej przez R. K. linii obrony. Nie jest bowiem sytuacją

wyjątkową, iż
zebrany w
sprawie materiału
dowodowy, w
szczególności
skonfrontowanie
zeznań
świadków z
wyjaśnieniami
oskarżonego,
rodzi
konieczność
wyjaśnienia
wynikających z
nich
rozbieżności.
Rolą Sądu jest
dokonanie takiej
oceny
całości
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego,
aby ustalony
przez niego
stan faktyczny
odpowiadał
prawdzie
materialnej.
Odnosząc się
zaś do zasad
wiedzy, logiki
i doświadczenia
życiowego nie
sposób przyjąć
za wiarygodne,
iż uzyskiwanie
przez
oskarżonego w
ciągu kilku
miesięcy
sporych kwot
pieniędzy,
przesyłanych mu
de facto przez
obce osoby,
nie wzbudziło
żadnych
podejrzeń J. P.

ani jej syna
co do
przestępczego
charakteru
działalności
oskarżonego.

O tym, iż R.
K. działał z
góry powziętym
zamiarem
oszukiwania
kobiet
poznanych za
pośrednictwem
portalu B.
świadczy
choćby
okoliczność, iż
starał się on
ukryć swoje
prawdziwe dane
osobowe,
posługując się
innym imieniem
i przedstawiając
się jako policjant
lub pracownik
straży
granicznej, a
także umieścił
na swoim koncie
na profilu B.
zdjęcie innej
osoby, co
utrudnić miało
pokrzywdzonym
rozpoznanie go.
O tym zaś, iż
uczynił sobie z
tej działalności
stałe źródło
dochodu
świadczy
częstotliwość, z
jaką zwracał się
do
pokrzywdzonych
o przesłanie
mu pieniędzy

oraz wysokości tych wpłat. Co więcej, kiedy pokrzywdzone orientowały się, iż są oszukiwane przez oskarżonego, R. K. zrywał z nimi kontakt. Oskarżony działał w sposób zaplanowany przemyślany, najpierw zdobywając zaufanie pokrzywdzonych, deklarował zamiar wejścia z nimi w związek, a następnie wykorzystując ich trudną sytuację życiową (zarówno K. P. (1), jak i A. S. (1) są matkami niepełnosprawnych dzieci), nakłaniał je do przekazania mu pieniędzy w określonych kwotach. Zaznaczyć przy tym należy, iż z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby rzeczywiście przekazywane oskarżonemu środki pieniężne miały być łapówkami i z takim zamiarem były one

oskarżonemu
przekazywane. Z
jednej strony
bowiem
oskarżony
przedstawił się
jako osoba
posiadająca
rozległe
znajomości,
które miały
ułatwić
załatwienie
spraw na rzecz
pokrzywdzonych,
jednak w celu
ich uzyskania i
uśpienia
czujności kobiet,
z którymi
nawiązał
znajomość na
odległość,
oskarżony
každorazowo
wskazywał, iż
mają to być
środki na kaucję
na mieszkanie,
wplata
umożliwiająca
zakup lokalu na
preferencyjnych
warunkach,
wplata na poczet
należności
podatkowych
związanych z
zakupem
mieszkania czy
na pokrycie
wydatków
związanych z
wyremontowania
lokalu, jakiego
miał się podjąć
oskarżony:
usługowego w
przypadku K.
P. (1) czy

mieszkalnego w
przypadku M. R.
(1).

Każdorazowo to
oskarżony
proponował
pokrzywdzonym,
iż w zamian
za określone
wpłaty będzie w
stanie pomóc im
w załatwieniu
jakichś spraw.
Pokrzywdzone
zawierając z
nim znajomość
liczyły przede
wszystkim na
znalezienie
partnera
życiowego, nie
zaś pomocnika
w załatwieniu
spraw czy
pośrednika przy
przekazywaniu
łapówek, jak
starał się – choć
nieskutecznie –
wykazać
obrońca.

Chociaż spośród
trzech
pokrzywdzonych
tylko K. P.
(1) widziała
oskarżonego i
go rozpoznała,
to mając na
względnie
całokształt
okoliczności
faktycznych
badanej sprawy
zauważyć należy,
iż pokrzywdzone
nie znały się, a
mimo to każda
z nich w swoich

zewnaniach
opisała bardzo
podobny sposób
działania
mężczyzny,
który nakłonił je
do
przekazywania
pieniędzy na
nazwisko R. K.,
J. P. lub B.
P.. Okoliczności
te prowadzą
do przyjęcia, iż
ze wszystkimi
pokrzywdzonymi
kontaktowała się
ta sama osoba
i był to właśnie
oskarżony.
Okoliczność, iż
R. K. osobiście
pokwitował
odbiór
kierowanych do
niego przekazów
pieniężnych
potwierdziła
opinia biegłego
z zakresu badań
porównawczych
pisma i
kryminalistycznych
badań
dokumentów
Zdzisława
Hanuszka (k.
425-438).

Odnosząc się
do zarzutów
dotyczących
identyfikacji
użytkowników
numerów
telefonów
zauważyć należy,
iż M. R.
(1) w swoich
zewnaniach

złożonych w postępowaniu przygotowawczym (k. 146) podała, iż oskarżony kontaktował się z nią z dwóch numerów telefonów: + (...) oraz + (...) (numer ten podany został także przez pokrzywdzoną A. S. (1)), zaś świadek M. P. w swoich zeznaniach mówił o numerze + (...), użytkowanym przed śmiercią przez jego matkę. Z tego względu zeznania M. P. z których wynika, iż oskarżony nie mógł być w posiadaniu numeru tel. + (...) i kontaktować się z pokrzywdzonymi przy jego użyciu i związane z tym zarzuty apelacji są o tyle chybione, iż dotyczą innego numeru, aniżeli wskazany przez M. R. (1).

Wobec treści powołanych dowodów świadczących o sprawstwie i

winie
oskarżonego,
ustalenie u
operatora sieci
P., dlaczego nr +
(...) pozostawał
nadal aktywny
po 1 lutego 2017
r. pomimo braku
dopełnienia
obowiązku
zarejestrowania
jego
użytkownika, nie
miało istotnego
znaczenia dla
rozstrzygnięcia
w
przedmiotowej
sprawie.

Dyrektywy
wymiaru kary są
określone w art.
53 k.k. i tylko
wymienionymi
w nim
przesłankami
może kierować
się Sąd przy
wymiarze kary.
Jedną z
okoliczności
wymienionych w
powołanym
przepisie jest
zachowanie
pokrzywdzonego,
nie dotyczy to
jednak – wbrew
stanowisku
skarżącego –
sytuacji, kiedy
wina
oskarżonego
byłaby
umniejszona ze
względu na to,
iż pokrzywdzony
także dopuścił

się naruszenia
prawa.

Niezależnie od
tego stwierdzić
jednak należy,
iż wskazywane
przez skarżącą
okoliczności,
jakoby
pokrzywdzone
przekazując
pieniądze
oskarżonemu,
chciały uzyskać
korzystne dla
siebie
rozstrzygnięcia
organów
państwowych i
tym samym
dopuszcili się
przestępstwa,
jak już
wspomniano,
nie znajduje
potwierdzenia w
zgromadzonym
w sprawie
materiale
dowodowym.

Wobec
powyższego
dokonaną przez
Sąd Rejonowy
ocenę
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego
uznać należy za
prawidłową w
świetle
wymogów art. 2
§ 2 k.p.k. i art.
7 k.p.k. Wbrew
stanowisku
skarżącego Sąd
Rejonowy
uczynił zadość

wymogom dotyczącym elementów uzasadnienia zawartym w art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., w sposób pełny i wyczerpujący przedstawiając w pisemnych motywach rozstrzygnięcia dokonaną w sprawie ocenę dowodów.

Podobnie zaskarżony wyrok wydany został z zachowaniem wymogu art. 410 k.p.k., zgodnie z którym podstawę wyroku może stanowić tylko całościowy kształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, mimo iż subiektywna ocena obrońcy skarżącego nie była zbieżna z oceną Sądu I instancji, a którą Sąd Odwoławczy w pełni podziela.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, iż podważanie przez obrońcę prawidłowości ustaleń Sądu

Rejonowego
dotyczących
przypisania
oskarżonemu
wypełnienia
znamion czynu
z art. 286 §
1 k.p.k. stanowi
bezpodstawną i
nieuzasadnioną
polemikę z
prawidłowymi
ustaleniami
Sądu
Rejonowego.

Zgodnie z
regulacją § 4
ust. 2
Rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 3
października
2016 r. w
sprawie
ponoszenia
przez Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu ustalenie
opłaty w wyższej
wysokości,
aniżeli stawka
podstawowa, a
nieprzekraczającej
150% ustalonych
opłat, następuje
z
uwzględnieniem
m.in. nakładu
pracy adwokata,
w szczególności
czasu
poświęconego
na

przygotowanie
się do
prowadzenia
sprawy, liczby
stawiennictw w
sądzie, w tym
na rozprawach
i posiedzeniach,
czynności
podjętych w
sprawie, w tym
czynności
podjętych w celu
polubownego
rozwiązania
sporu, wkładu
adwokata w
przyczynienie się
do wyjaśnienia
okoliczności
faktycznych, jak
również do
wyjaśnienia i
rozstrzygnięcia
istotnych
zagadnień
prawnych
budzących
wątpliwości w
orzecznictwie i
doktrynie,
stopnia
zawilości
sprawy, w
szczegółności
trybu i czasu
prowadzenia
sprawy,
obszerności
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego, w
szczegółności
dopuszczenia i
przeprowadzenia
dowodu z opinii
biegłego lub
biegłych
sądowych,

dowodu z zeznań
świadków,
dowodu z
dokumentów o
znacznym
stopniu
skomplikowania
i obszerności.

Sąd Rejonowy,
na podstawie §
17 ust. 2 pkt
3 i § 20
Rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 3
października
2016 r. w
sprawie
ponoszenia
przez Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu na rzecz
adw. U. S.
za nieopłaconą
pomoc prawną
udzieloną
oskarżonemu z
urzędu, zasądził
kwotę 1092 zł, z
uwzględnieniem
podwyższenia
należności za
każdy kolejny
dzień rozprawy.
Wbrew jednak
subiektywnym
przekonaniom
skarżącej ani
jednak stopień
zawilości
sprawy, ani
niezbędny
nadkład pracy

<p>adwokata nie uzasadniają podwyższenia opłaty do maksymalnej przewidzianej w powołanym Rozporządzeniu wysokości. Dlatego też, pomimo złożenia przez obrońcę wniosku o przyznanie opłaty w wyższej wysokości i przytoczenia okoliczności za tym przemawiających, w przedmiotowej sprawie nie było dostatecznych podstaw do tego, aby wniosek ten mógł zostać uwzględniony.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zgorzelcu, względnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>czynu oraz o zasądzenie na rzecz obrońcy oskarżonego kosztów postępowania przed Sądem I instancji w wysokości 150% stawki przewidzianej w § 17 ust. 2 pkt 3 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Jak już wspomniano, wobec braku zasadności zarzutów podniesionych w wywiedzionym środku odwoławczym, Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do</p>	

uchylenia
zaskarżonego
wyroku i
przekazania
sprawy do
ponownego
rozpoznania
przez Sądem
I instancji ani
do uniewinnia
oskarżonego.

Nie było także
podstaw do
zasądzenia na
rzecz obrońcy
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej
oskarżonemu z
urzędu w
wysokości 150%
stawki
przewidzianej w
§ 17 ust. 2
pkt 3 i § 20
Rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 3.10.2016
r. w sprawie
ponoszenia
przez Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu.

**4.
OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
	Przedmiot utrzymania w mocy	
Sąd Odwoławczy utrzymał zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w całości, aprobując ustalenia Sądu I instancji w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego R. K..		
Zwięźle o powodach		

utrzymania w mocy	
<p>Prawidłowość wydanego orzeczenia nie została skutecznie zakwestionowana w wywiedzionym środku odwoławczym, nie było również konieczności ingerencji w treść z urzędu. Kara wymierzona R. K. jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionych czynów, nie razi także swoją surowością. Słusznym i zasadnym było również nałożenie na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody wobec pokrzywdzonych. Wobec powyższego zaskarżony wyrok jako trafny i prawidłowy podlegał utrzymaniu w mocy.</p>	
5.2. Zmiana wyroku sądu	

pierwszej instancji			
	Przedmiot i zakres zmiany		

Zwięzłe powodach zmiany	o		

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.	-----
Zwięzłe powodach uchylenia	o		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-----	-----
Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II III	<p>Sąd Odwoławczy na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na adw. U. S. kwotę 516,60 złotych, w tym 96,60 złotych tytułem podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Wysokość zasądzonej kwoty Sąd ustalił na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb</p>	

Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.
Powołane przepisy określają stawkę minimalną za obronę przed sądem okręgowym jako drugą instancją, która wynosi 420 zł, którą to kwotę uzupełniono o 96,60 zł tytułem podatku od towarów i usług.

Ponadto na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Odwoławczy, mając na względzie aktualną sytuację majątkową oskarżonego, zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie w zakresie przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana